

РЕШЕНИЕ

№ 34302

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5426** по описа за **2025** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от Н. П. К., ЕГН [ЕГН], срещу решение № 1429/15.04.2025 г., постановено по НАХД № 16601/2024 г., по описа на от Софийски районен съд /СРС/, НО, 22-ри състав, с което е потвърден електронен фиш, серия К № 9323082, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 3 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ на Н. П. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С жалбата се твърди, че неправилно съдът не е отчел неспазването на преклузивните срокове, предвидени в чл. 34 от ЗАНН. Според касатор електронният фиш е правораздавателен акт и същият е приравнен едновременно на АУАН и на НП, поради което ЕФ следва да бъде издаден до 1 година от извършване на нарушението. В процесния казус твърди, че за нарушението е осъществена процедура по издаване на ЕФ и неговото връчване на собственика на процесното МПС, който е посочил реалния извършител на нарушението, депозирайки декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, като в следствие по реда на същия член е издаден атакувания ЕФ, а последният, макар и издаден в рамките на 3-месечния срок от откриване на нарушителя, е издаден след едногодишния срок, разписан в ЗАНН / 1 година и 2 месеца след установяване на нарушението/. С допълнителна молба към касационната жалба релевира довод, че въззивният съд не е изследвал в цялост условията на повторност за налагане на наказанието и че липсва основание да бъде санкциониран при условията на повторност. По

тези съображения, подробно мотивирани, се иска отмяна на решението и на потвърдения с него електронен фиш.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, в писмени бележки, постъпили на 30.09.2025г в съда, оспорва касационната жалба и моли Съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба и прави искане за оставяне в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

В настоящото производство от касатор е представено ново писмено доказателство-Декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП от собственика на МПС. Приети са писмени доказателства, представени с писмо от отдел „Пътна полиция“ на СДВР, постъпило на 14.07.2025г за датата на съобщаване на електронен фиш №К 6340547 на неговия адресат и данни за обжалването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Районният съд е потвърдил електронен фиш серия К № 9323082, издаден от СДВР, с който е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗДвП на Н. П. К. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. За да постанови този резултат, СРС е приел от фактическа страна следното:

На 05.05.2023 г. в 10:18 часа, в [населено място] по [улица]до № 229, с посока на движение от [улица]към [улица], при въведено ограничение на скоростта от 50 км./ч. за населено място, била засечена скоростта на движение на моторно превозно средство – лек автомобил „Ф. Голф“ с регистрационен номер РВ 0464 АС. О. скорост на движение била 74 км./ч., при грешка в измерване на скоростта от 3км./ч., при разрешена такава -50 км./ч. Било констатирано превишаване на разрешената скорост с 24 км./ч. Техническото средство, с което е установено движението с превишена скорост, е преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 11743 f0. Нарушението се сочи да е извършено в условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на електронен фиш серия К № 6340547 на 30.01.2023г. Въз основа на тези данни от СДВР е издаден ел.фиш за налагане на глоба в размер на 200лв на Н. К. в качеството на собственик, на когото е регистрирано МПС/ползвател на посочения автомобил за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП и на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1,т.3 от ЗДвП. При установената фактическа обстановка СРС е извел изводи, че ЕФ е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП. Същият формално отговаря на изискванията на разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения със Заповед №8121-3-931/30.08.2016г. от Министъра на вътрешните работи, образец. При издаването на електронния фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на последния и нарушаващи правото на защита на жалбоподателя. Въззивният съд е приел, че сроковете по чл.34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими, тъй като те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и не се отнасят за ЕФ, според СРС преклузивните сокове по чл. 34 от ЗАНН са относими към съставяне на АУАН и издаване на НП, като във връзка с издаването на ЕФ е предвидена облекчена форма и процедура, видно от визираното от законодателя в нормите на

чл.189, ал.4-12 от ЗДвП. По отношение възражението по чл.189, ал.5 от ЗДвП е посочил, че първоначално издаденият електронен фиш по този ред е анулиран, поради което не е ценил наведените с жалбата доводи. Нарушението е установено с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1, представляваща одобрен тип средство за измерване, като посочената система за контрол на скоростта отговаря на изискването на ЗДвП. Съдът е приел за доказано авторството на деянието, тъй като автомобилът е заснет с мобилна камера за превишена скорост и снимката е приложена по делото, като върху нея са посочени датата и часа на нарушението, а в същото време жалбоподател е посочен като лице, собственик, на когото е регистрирано МПС/ползвател. Спазена е процедурата по чл.10, ал.1-3 от Наредба №8121 з-532/12.05.2015г. за осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата, като е изготвен протокол за използване на АТСС.

По отношение на приложената санкционна норма съдът е обосновал, че същата е правилно определена, като на основание чл.182, ал.4 във вр. ал.1, т.3 от ЗДвП /в редакцията ѝ към датата на извършване на нарушението/, наказващият орган е наложил наказание глоба в размер на 200лв. за установеното превишение на скоростта, като в случая превишението на скоростта с 24км./ч. , се явява двукратният размер на глобата от 100лв., предвидена в чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП. По отношение въпроса, дали е налице „повторност“ СРС е приел, че в ЕФ са отбелязани факти около тази повторност – посочено е словесно, че нарушението е извършено повторно, в едногодишен срок от влизане в сила на друг ЕФ, който е с цитиран номер /ЕФ Серия К №6340547/, като е приел, че деянието е извършено в този срок, като се е позовал на справка-картон на водач, от която е видно, че предходният електронен фиш е влязъл в сила на 30.01.2023г., като считано от тази дата в едногодишен срок – на 05.05.2023г. жалбоподател е реализирал друго ново нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, за което е издаден обжалвания пред СРС електронен фиш при условията на повторност. По тези съображения, подробно мотивирани, обжалваният електронен фиш е потвърден.

Като извърши служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В изпълнение на задълженията си по чл. 314, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН СРС е проверил законосъобразността на електронния фиш на всички основания, като е разгледал и наведените в жалбата възражения. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. Въз основа на установената фактическа обстановка е направил изводи, които настоящият състав споделя и препраща към тях на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро от АПК.

Също така правилно СРС е приел, че при издаване на ЕФ разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН е неприложима. Същата е относима към АУАН, а при санкциониране на субект чрез ЕФ такъв не се издава. Според Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС, постановено по т.д. № 1/2013 г. - съкратеното производство за административнонаказателната отговорност чрез издаване на електронен фиш, въведено в ЗДвП, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и

процедура по издаване, като от това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. С оглед систематичното ѝ място, разпоредбата на чл. 34 ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административния нарушения и издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното производство по санкциониране на нарушение посредством издаването на електронните фишове. Относно формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронни фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и спазването на давностните срокове по чл. 34 ЗАНН.

Правилно СРС не е ценил наведените с жалбата доводи по чл.189, ал.5 от ЗДвП. Съгласно сочената разпоредба електронният фиш по ал.4 се връчва на лицето по чл.188, ал.1 или 2 по един от начините по чл.186а. В 14-дневен срок от връчването му собственикът заплаща глобата или представя в съответната териториална структура на МВР писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал.4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. Касатор не оспорва, че той е извършил нарушението на чл.21, ал.1 от ДвП с МПС рег. [рег.номер на МПС] . Следователно административнонаказателната преписка по издаване на предходен електронен фиш за същото нарушение срещу собственика на МПС, който е бил анулиран е неотносим към обстоятелствата по приложението на чл.34, ал.1 ЗАНН, доколкото както се посочи по-горе е приложима за АУАН, но не и за ЕФ, и не изяснява обстоятелствата, от значение за спора.

Неоснователни са и доводите на касатора, че СРС не е изследвал в цялост условията за повторност. От представените в хода на въззивното производство са установени относимите факти, а именно, че с посочения в процесния ЕФ и представен по делото електронен фиш серия К № 6340547 е влязъл в сила на 30.01.2023г, видно от справка-картон на водача. В касационното производство ответник по касация е представил доказателства за датата на съобщаване на електронния фиш серия К № 6340547 на неговия адресат на 13.01.2023г /разписка/, като датата на връчване съответства на отразеното в справката от АИС АНД. Съгласно писмо от 11.07.2025г на ОПП СДВР горесцитираният фиш не се обжалва и същият е платен на 24.01.2023г, като сочената дата е отразена и в справка от АИС АНД, като е отбелязана датата на влизането в сила -30.01.2023г. Лицето е наказано за същото по вид административно нарушение - нарушаване на забраната да се превишава определена скорост по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Процесното нарушение безспорно е извършено в едногодишен срок от извършване на предходното. И с двете нарушения е нарушена забраната да се превишава определена скорост по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Нарушенията на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП касаят нарушение на установените в населено място максимално допустими скорости на движение на МПС от съответната категория или въведени ограничения със съответните знаци. За да е налице повторност е необходимо водачът да извърши в съответния срок същото по вид нарушение, а не същото нарушение. Доколкото в случая и с двете нарушения е нарушена забраната да се превишава определена скорост по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, правилно СРС е приел, че наказанието е наложено при съобразяване на разпоредбата на чл. 182, ал. 4 ЗДвП, съобразно действащата към момента на установяване на нарушението редакция.

Въз основа на събраните в производството доказателства, обосновани са изводите на СРС, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, при безспорно установено нарушение, нарушител и неговата вина. Спрямо касатор е бил наложен двойния размер глоба от 200 лева, съгласно чл.182, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП /в редакция преди изм. ДВ бр.64/05.08.2025г, в сила от 07.09.2025г/.

След постановяване на решението на районния съд, в хода на съдебното производство пред настоящата инстанция обаче е настъпила законодателна промяна, чрез изменението в ДВ, бр.64 от 05.08.2025г, в сила от 7.09.2025г. на чл.182, ал.4 от ЗДвП, съгласно която разпоредба, при повторно нарушение по ал.1, т.5 и 6, ал.2, т.6, ал.3, т.6 наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно првозно средство за срок три месеца. На практика към настоящия момент за доказаното по несъмнен начин нарушение по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, не е предвидено удвояване на наказанието глоба, като „повторно“.

Предвид настъпилата законодателна промяна, и спазвайки принципа по чл.3, ал.2 от ЗАНН за прилагане на по-благоприятната за нарушителя разпоредба, районният съд разполага с правомощието да измени издадения електронен фиш на основание чл.63, ал.2, т.4, във връзка с чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, респ. при еднородност на обстоятелствата по нарушението да извърши преквалификация на нарушението като се изключи от обвинението квалификацията му признак „повторност“ и да приложи закона за по-леко наказуемо административно нарушение, а именно чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, относима в настоящия случай, с оглед установения размер на превишението на скоростта, в който смисъл е и постановеното по т.1 на Тълкувателно решение №8 от 16.09.2021г на ВАС по т.д. №1/2020г.

Съгласно т.2 от диспозитива на Тълкувателно решение №8 от 16.09.2021г. на ВАС по т.д. №1/2020г, ОСС, I и II колегия, в касационното производство по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба.

С оглед изложеното, решение №1429/15.04.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав по н.а.х.д. №16601/2024г, с което е потвърден електронен фиш серия К №9323082 на СДВР, следва да бъде отменено, а делото следва да се върне на районния съд за ново разглеждане от друг състав на съда, съобразно дадените указания.

При новото разглеждане на делото, на основание чл.226, ал.3 от АПК във вр.с чл.63д от ЗАНН, районният съд следва да се произнесе, с оглед изхода на спора и по отговорността за разноските – чл.226, ал.3 от АПК, вр. чл.63д от ЗАНН.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във връзка с чл.63в и чл.63д, ал.1 от ЗАНН Административен съд София-град, XX касационен състав
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1429 от 15.04.2025 г., постановено по НАХД № 16601/2024 г. по описа на СРС, НО, 22-ри състав

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд, при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящия съдебен акт.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.